

УХВАЛА

КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним зверненням громадянина Харчука Василя Івановича щодо офіційного тлумачення окремих положень частини першої статті 2 Кодексу адміністративного судочинства України

м. К и ї в
17 вересня 2008 року
№ 41-у/2008

Справа № 2-42 /2008

Конституційний Суд України у складі суддів:

Стрижака Андрія Андрійовича – головуєчого,
Бауліна Юрія Васильовича,
Бринцева Василя Дмитровича,
Вдовіченка Сергія Леонідовича,
Джуня В'ячеслава Васильовича,
Дідківського Анатолія Олександровича,
Домбровського Івана Петровича,
Кампа Володимира Михайловича,
Колоса Михайла Івановича,
Лилака Дмитра Дмитровича,
Маркуш Марії Андріївни – доповідача,
Мачужак Ярослави Василівни,
Нікітіна Юрія Івановича,
Овчаренка В'ячеслава Андрійовича,
Стецюка Петра Богдановича,
Ткачука Павла Миколайовича,
Шишкіна Віктора Івановича,

розглянув на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційним зверненням громадянина Харчука Василя Івановича щодо офіційного тлумачення окремих

положень частини першої статті 2 Кодексу адміністративного судочинства України (далі – Кодекс).

Заслухавши суддю-доповідача Маркуш М.А. та дослідивши матеріали справи, Конституційний Суд України

у с т а н о в и в:

1. Громадянин Харчук Василь Іванович надіслав до Конституційного Суду України конституційне звернення, у якому просить дати офіційне тлумачення словосполучення „публічно-правові відносини“, використаного в частині першій статті 2 Кодексу, та відповісти, чи можуть виникати публічно-правові відносини між державною установою та (або) її адміністрацією, з однієї сторони, і фізичною особою, з другої сторони.

Необхідність в офіційному тлумаченні зазначених положень Кодексу автор клопотання мотивує різним їх розумінням судами України, що спричинило, на його думку, проблеми у практичній їх реалізації. Як приклади неоднозначного застосування вказаного положення Кодексу він наводить ухвали Ірпінського міського суду Київської області від 6 вересня 2006 року та Рівненського районного суду Рівненської області від 2 листопада 2007 року по своїй справі.

Як стверджує Харчук В.І., неоднозначне застосування судами загальної юрисдикції вказаних положень Кодексу призвело до порушення його конституційних прав та законних інтересів, зокрема права на звернення до суду за захистом своїх прав.

2. Перша колегія суддів Конституційного Суду України Ухвалою від 4 вересня 2008 року відмовила у відкритті конституційного провадження у цій справі на підставі пунктів 2, 3 статті 45 Закону України „Про Конституційний Суд України“ через невідповідність конституційного звернення вимогам, передбаченим Конституцією України, Законом України „Про Конституційний Суд України“, та непідвідомчість Конституційному Суду України питань, порушених у конституційному зверненні.

3. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Конституційний Суд України виходить з такого.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ підставою для конституційного звернення щодо офіційного тлумачення Конституції України та законів України є наявність

неоднозначного застосування положень Конституції України або законів України судами України, іншими органами державної влади, якщо суб'єкт права на конституційне звернення вважає, що це може призвести або призвело до порушення його конституційних прав і свобод (стаття 94); у конституційному зверненні має зазначатися обґрунтування необхідності в офіційному тлумаченні положень Конституції України або законів України (пункт 4 частини другої статті 42).

Громадянин Харчук В.І. звернувся до Ірпінського міського суду Київської області з позовом до Національного університету державної податкової служби України про визнання незаконною бездіяльність. Ухвалою від 6 вересня 2006 року зазначеного суду позовну заяву йому повернуто з підстав, що його справа підвідомча адміністративним судам і є підсудною окружному адміністративному суду за місцем проживання. Як вважає автор клопотання, таким чином суд визнав те, що відносини, які склалися між ним та відповідачем, є публічно-правовими. На підставі зазначеної ухвали Харчук В.І. звернувся до Рівненського районного суду Рівненської області, однак ухвалою цього суду 2 листопада 2007 року провадження у справі закрито з підстав, що її не належить розглядати в порядку адміністративного судочинства.

Конституційний Суд України констатує, що неоднозначність застосування норми правового акта – це коли одна й та сама норма правового акта застосовується по-різному за однакових обставин (Ухвала Конституційного Суду України від 16 листопада 2006 року № 13-у/2006).

Аналіз конституційного звернення свідчить про те, що суб'єкт права на конституційне звернення не дотримав вимог пункту 4 частини другої статті 42 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – не зазначив обґрунтування необхідності в офіційному тлумаченні положень частини першої статті 2 Кодексу та не навів неоднозначності застосування вказаного положення Кодексу судами України. Твердження про неоднозначність застосування спірних положень Кодексу зводяться до незгоди автора клопотання з конкретними рішеннями судів щодо підсудності його справи.

Аналіз матеріалів, долучених до конституційного звернення, дає підстави для висновку, що відмінність рішень судів полягає у неоднаковому визначенні підсудності, що є результатом застосування різних правових норм (у першому випадку – статті 19 Кодексу, у другому – пункту 1 частини першої статті 157). Отже, обґрунтування необхідності в офіційному тлумаченні, наведене Харчуком В.І., не підтверджує наявності неоднозначного застосування положень

статті 2 Кодексу. Незгода суб'єкта права на конституційне звернення з рішеннями зазначених судів може свідчити про незаконність, необґрунтованість рішень, неправильність застосування норм права, однак ці питання згідно зі статтею 14 Закону України „Про Конституційний Суд України“ не належать до повноважень Конституційного Суду України (ухвали Конституційного Суду України від 6 червня 2002 року № 38-у/2002, від 19 червня 2008 року № 17-у/2008). Конституційний Суд України не наділений правом перевіряти правильність визначення підсудності справ.

Крім того, Конституційний Суд України не наділений правом перевіряти законність, обґрунтованість рішень судів загальної юрисдикції та правильність застосування ними норм законодавства (стаття 14 Закону України „Про Конституційний Суд України“).

4. Зі змісту конституційного звернення також вбачається, що у ньому, крім зазначеного, йдеться про надання консультації щодо того, чи можуть виникати публічно-правові відносини між державною установою та (або) її адміністрацією, з однієї сторони, і фізичною особою, з другої сторони, що відповідно до статті 150 Конституції України, статті 13 Закону України „Про Конституційний Суд України“ не належить до повноважень Конституційного Суду України.

Таким чином, конституційне звернення не відповідає вимогам, передбаченим Конституцією України, Законом України „Про Конституційний Суд України“, тому підстав для відкриття конституційного провадження у справі немає.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 150, 153 Конституції України, статтями 13, 14, 42, пунктами 2, 3 статті 45, статтями 50, 94 Закону України „Про Конституційний Суд України“, Конституційний Суд України

у х в а л и в:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним зверненням громадянина Харчука Василя Івановича щодо офіційного тлумачення окремих положень частини першої статті 2 Кодексу адміністративного судочинства України на підставі пунктів 2, 3 статті 45 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – невідповідність конституційного звернення вимогам, передбаченим Конституцією України, Законом України „Про Конституційний Суд України“, та невідомість

Конституційному Суду України питань, порушених у конституційному зверненні.

2. Ухвала Конституційного Суду України є остаточною.

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ

